

Kyticky

Little Flowers

Chodím pomalu zahradou, s tichým souhlasem květin. Jako bych každým krokem zlehka budil paměť.

Jako první rozkvétají bledulky, nádherné bílé lucerničky, které se nebojí mrazu. Ještě si podávají ruce se sněhem, který jim pomáhá zazářit.

Pak se objevují narcisky - první žlutí poslové jarního sluníčka ohlašující, že zima definitivně ztratila svou moc.

A teprve když jaro získalo jistotu, přicházejí rudé tulipány, jako krasavice, která si může dovolit, aby na ni někdo čekal – syté, sametové, jako rozžhavené uhlíky. Vedle nich žíhané, žlutočervené, veselé, slunečné. Všechno to známe z paměti. Nejen jejich barvy – ale i příběh, který s nimi vyrostl.

Kdysi dávno tatínek kontroloval kamion z Holandska. Dostal pár tulipánových cibulek. Odněsť je domů a zasadil je. A ony vděčně vyrašily. Začátek celého rodu květin, které se rozběhly po záhonech jako děti.

Maminka je milovala. V květnu je trhala do kýblů – obyčejných, oprýskaných – a s tatínkem je odnášela do kostela. Na májové. Do lavic, k oltáři, pod sochu Panny Marie. Tulipány tam stály tiše, jakoby i ony věděly, komu slouží.

V červnu přicházejí pivoňky. Velké, opulentní, s vůní, která se nepodobá žádné jiné.

Když vykvetly, bylo to znamení. Blíží se pouť ke svatému Janu Křtiteli. Maminka připravovala kapličku. Pečlivě, s citem. Pivoňky byly vždy základ – růžové, bílé, karmínové. Vkládala do toho všechno – a přitom nic neříkala. A my jsme až mnohem později poznali, že je to víc než práce.

Vždycky, když jsem ji při tom pozoroval, zdálo se mi, že všechno světlo dne se sbíhá kolem ní. Ne sluneční paprsky – ale takové jiné světlo.

Teď tu stojím, tulipány už odkvetly, ale pivoňky jsou stejné jako před čtyřiceti lety. A když jimi projdu, je to jako hlas, který už není slyšet a jako pohlazení, které nemá ruce.

Zobrazeno: 6 x

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

<https://cesty.in/kytický>

Last update: **2025/11/26 09:51**

